

Sygn. akt III KO 75/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A.K.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 września 2017 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKzw (...), utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. akt III Kow (...), o odmowie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia,  
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako  
oczywiście bezzasadnego.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKzw (...), Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu zażalenia A.K., utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 19 lutego 2014 r., III Kow (...), o odmowie udzielenia skazanemu warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności.

W dniu 20 lipca 2017 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek A.K. o wznowienie przedmiotowego postępowania. Jako podstawę wniosku skazany powołał art. 540 § 3 k.p.k. wywodząc, że zapadła w jego sprawie decyzja,

skutkująca dalszym odbywaniem kary pozbawienia wolności, jest sprzeczna z prawem międzynarodowym w szczególności przepisami art. 2, 4 ust. 3, 5 ust. 4 i 6 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 6-7, 14 ust. 1-2, 15 ust. 1-2, 16-17, 20-21, 24, 38, 45 ust. 1 i 47 Karty Praw Podstawowych oraz art. 17 Deklaracji dołączonej do Aktu końcowego Konferencji w Brukseli przyjmującej Traktat z Lizbony z dnia 26 lipca 2007 r. (Dz. Urz. UE 306 z dnia 17 grudnia 2007 r.). Nadto w końcowej części uzasadnienia wskazał kolejną podstawę, którą w jego ocenie powinien stanowić art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., bowiem odmowa udzielenia mu warunkowego przedterminowego zwolnienia skutkowałą, z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej, popełnieniem – jak należy domniemywać przez orzekających w tym postępowaniu sędziów – przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 2 k.k.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, w związku z czym konieczna było odmowa jego przyjęcia w oparciu o art. 545 § 3 k.p.k.

Powołany wyżej przepis przewiduje wydanie tego rodzaju decyzji procesowej jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” (w odniesieniu do okoliczności, które były już wcześniej rozpatrywane w postępowaniu wznowieniowym) nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego (zob. odpowiednio w przedmiocie interpretacji pojęcia „oczywistej bezzasadności kasacji” postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2006 r., IV KK 330/06, R-OSNKW 2006, poz. 1822 oraz z dnia 22 października 2008 r., V KK 98/08, LEX nr 469197). Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne w wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych zawartych w art.

540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) lub też wniosek w ogóle nie zawiera okoliczności uzasadniających wszczęcie postępowania o charakterze nadzwyczajnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2015, II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO 77/15, LEX nr 1991152; z dnia 20 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KO 78/16, LEX nr 2177099; z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 72/16, LEX nr 2165584).

Z tego rodzaju wypadkiem mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Skazany składał już wcześniej wniosek o wznowienie postępowania, wprawdzie w innej sprawie ale dotyczącej również postępowania w przedmiocie udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia, powołując się m.in. na niezgodność zapadłego wówczas rozstrzygnięcia z przepisami Traktatu o Unii Europejskiej oraz Karty Praw Podstawowych. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wydanym wówczas postanowieniu z dnia 29 czerwca 2017 r., III KO 33/17, naruszenie norm prawa unijnego, nawet gdyby było zasadne, nie stanowi podstawy wznowieniowej w postępowaniu karnym. Przepis art. 540 § 3 k.p.k. dopuszcza jedynie możliwość wznowienia postępowania na korzyść oskarżonego, gdy potrzeba taka wynika z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską. Takimi organami są bez wątpienia Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Luxemburgu oraz Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu. Rzecz w tym, że spośród szeregu orzeczeń obu Trybunałów powołanych we wniosku, żaden nie dotyczył sprawy A.K.. Co więcej, wnioskodawca nie wskazał również na jakiegokolwiek orzeczenie tych organów wydane przeciwko Polsce, w którym nastąpiłoby stwierdzenie naruszenie przepisów prawa międzynarodowego, np. Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, tożsame w układzie okoliczności faktyczno-prawnych do występującego w postępowaniu będącym przedmiotem obecnego rozstrzygnięcia (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2014 r., I KZP 14/14, OSNKW 2014, z. 8, poz. 59).

Tym samym oczywiste jest, że o podstawie wznowienia postępowania w oparciu o przepis art. 540 § 3 k.p.k. nie może być mowy.

Podobnie ocenić należy i drugi powołany przez A.K. powód, tj. dopuszczenie się w związku z postępowaniem przestępstwa, przy istniejącej uzasadnionej podstawie, że mogło to mieć wpływ na treść prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie sądowe. Zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k. czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 2-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., przy czym to na wnioskodawcy ciąży obowiązek wskazania takiego wyroku skazującego lub orzeczenia zapadłego w postępowaniu karnym, stwierdzającego niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 § 2 k.p.k.). Na tego rodzaju orzeczenie A.K. w swoim osobiście sporządzonym wniosku nie wskazuje.

Kierując się powołanymi wyżej względami należało postanowić, jak w części dyspozytywnej.

**Na postanowienie niniejsze przysługuje zażalenie do Sądu  
Najwyższego w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.**